

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγκριθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικ. διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἔτος Β΄.

ΑΘΗΝΗΣΙ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1880

| Ἀριθ. 3

• Πωπὸ βιβλίο; ! ! !

Δι' ἐπιστολάς μὴ ἀπευθυνόμενας κατ' εὐθείαν πρὸς με, ἢ πρὸς τὸ Γραφεῖον «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» οὐδεμίαν εὐθύνην ἀναλαμβάνω.

Ὁ Διευθυντὴς-ἀρχισυντάκτης
Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ὑδατοῦ

Η ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΑΝΟΣ

Ὅταν μακρὰν μὰς φέυγεις, χειμῶν,

Ἄνοιξις φθάνει,

Χλὴν βλαστάνας,

Θάλλει τὸ δάσος καὶ ἡ λειρῶν.

Φεύγεις καὶ λάμπουν οἱ οὐρανοί.

Φθάνει θεριότης,

Φθάνει παιδρότης,

Ἄβρα εὐφραίνεται ἑαρινή.

Ἵπαιγε, φύγε, ὦρα καλὴ!

Καὶ ἂν ξεχάσῃς

Πάλιν νὰ φθάσῃς,

Δὲν μὰς πικραίνεις τόσοσιν πολὺ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΡΙΓΥΡΩ ΕΙΣ ἘΝΑ ΠΗΓΑΙ

«Πωπὼ βάθος!...» ἐφώνησαν συγχρόνως τὰ κοριτσάκια, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὴν πρώτην σελίδα κύπτοντα ἐντὸς τοῦ φρέατος.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν τὰ γνωρίζετε αὐτὰ τὰ κοράσια, θὰ σὰς τὰ συστήσω καὶ θὰ σὰς εἶπω τί ζητοῦν ἐκεῖ.

Ἡ μεγαλειτέρα ἤτις στηριζέει τὰς παρειάς της εἰς τὰς χεῖράς της ὀνομάζεται Ἀντιόπη, ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς Εὐθαλία, τὸ δὲ ἄλλο κορασίδιον τὸ ἔχον ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας Πηνελόπη, τὸ ἄλλο τὸ ἔχον τὸ στόμα του ἀνοικτὸν, τὰ ὀμμάτια ὀρθάνοικτα καὶ τοὺς δακτύλους του διασταλμένους διὰ νὰ μὰς πείσῃ πόσον ἐκπληττεται Θεληζιόπῃ, τὸ ἄλλο τὸ ὁποῖον δὲν μὰς δεικνύει τὸ πρόσωπόν του, διότι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν βλέπει μέσα εἰς τὸ πηγάδι καλεῖται Περσεφόνη, περὶ δὲ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ μικροῦ, τί νὰ σὰς εἶπω; καλεῖται Αἰμύλιος καὶ θέλει καὶ αὐτὸς νὰ ἴδῃ, ἀλλ' εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ φωνάζει νὰ τὸν σηκώσουν ποῖα ὁμῶς ἀκούει αὐτὴν τὴν στιγμήν! εἶνε ὅλαι ἐνησχολημένοι νὰ βλέπουν ἐντὸς τοῦ φρέατος. Διὰ νὰ κατορ-

θώσῃ λοιπὸν καὶ αὐτὸς νὰ ἴδῃ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ παράδοξον πρᾶγμα ὅπερ λέγεται πηγάδι καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ βάθος ἔφερε τόσῃν ἀναστάσειν εἰς τὰς παιδικὰς κεφαλὰς τῶν μικρῶν ἐκείνων, ἀπεφάσισεν, ὡς βλέπετε, νὰ ἀναρριχηθῇ ἕως εἰς τὸ στόμα τοῦ φρέατος καὶ ῥίψῃ ἐν κᾶν βλέμμα εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ.

Ἄν δὲ ἐρωτήσῃτε, πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ, σὰς λέγομεν ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν τριῶν μικρῶν ἐνοικίασε τὴν ἐξοχικὴν ἐκείνην οἰκίαν, αἱ δὲ ἄλλαι τρεῖς ἐξαδέλφαι τῶν ἡλθον νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶσι καὶ αἱ μικραὶ, ὡς καλαὶ οἰκοκυραὶ, ὅπου θὰ γίνουσι, περιέρχονται τὴν οἰκίαν καὶ δεκνύουσι εἰς τὰς ἐξαδέλφαις τῶν τὰ περιεργα. Δι' αὐτὸ κατέβησαν καὶ εἰς τὸν κῆπον· ἐκεῖ ἅμα εἶδον τὸ φρέαρ αὐτὸ ἔτρεξαν ὅλαι νὰ παρατηρήσουσι μέσα, καὶ αἰσθάνονται τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐκπληξίν, διότι ἡ οἰκία τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως δὲν ἔχει πηγάδι. Ἐπειτα τόσοσιν βάθος δὲν εἶγον ἴδει ποτὲ καὶ διὰ τοῦτο παρατηροῦν μὲ τόσοσιν προσοχήν.

— Μὰ τί βάθος! ἐπαναλαμβάνουσι, τί βάθος!...

Μόνον διὰ τὸν δυστυχῆ μικρὸν Αἰμύλιον δὲν εἶνε βαθὺ ἀλλὰ... ὕψηλόν, διότι δὲν φθάνει νὰ ἴδῃ.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁμῶς δὲν παρατηροῦν μόνον τὸ βάθος τοῦ φρέατος, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο τὸ ὁποῖον τὴν ἄρῃ καὶ δὲν τὸ εὖρη ἂν εἶχε φωνὴν καὶ μὰς ἠρώτα: «Ποῦ εἶνε τὸ πουλάκι μου; τί ἐκάματε τὸ παιδί μου!» τί θὰ τῆς ἐλέγομεν; Ἦθελες νὰ σὲ ῥίψουσι ἐσὲ μέσα, Περσεφόνη; φαντάζεσαι πόσον θὰ ἐκλαίει ἡ μητέρα; εἶπεν ἡ ἀδελφὴ της.

— Εἶσαι κακὸ κορίτσι! εἶπεν ἡ Ἀντιόπη. Συλλογίσου ὅτι χωρὶς αἰτίαν κατέστρεψας ἐν ἀθάων πλάσμα τοῦ Θεοῦ! δὲν ἐνθυμίσαι τί μὰς ἔλεγε προχθὲς ἀκόμη ἡ μητέρα σου, ὅτι καὶ τὰ πουλιὰ αἰσθάνονται καὶ πονοῦν, καθὼς καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ πειράζωμεν!

Τὸ ἄλλο δὲν εἶνε πλέον τριγύρω εἰς τὸ πηγάδι, εἶνε μέσα εἰς τὸ πηγάδι. Τὸ κακὸ μοῖρον!

Αὐτὴ ἡ μικρὰ, ἡ μὴ δεκνύουσα πρὸς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν της, θέλουσα νὰ μάθῃ

πόσον βαθὺ εἶνε τὸ πηγάδι, ἤρπασεν ἐν πουλάκι ἐν ᾧ διήρχετο ἀνυπόπτον καὶ τὸ ἔρριψε μέσα. «Αὐτὸ θὰ μὰς εἶπῃ πόσον βάθος ἔχει» ἐφώνησεν ἐνῶ τὸ ἔρριπτε.

Τὸ δυστυχὲς εἰτίναξε τὰ πτερά του, προσεπάθησε νὰ κρατηθῇ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ πίπτει, πίπτει... ἔπεσεν εἰς τὸ νερὸν καὶ φωνάζει τόσοσιν λυπητερά, τόσοσιν παραπονετικά: τσί, τσί, τσί!.....

«Πόσον εἶνε βαθὺ!» λέγουσι καὶ πάλιν αἱ μικραὶ, ἀλλὰ τὴν ἄρῃ διὰ τὸ πηγάδι ἀλλὰ διὰ τὸ πουλάκι, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ καὶ παραδέρνει ἐκεῖ κάτω, ὅπου δὲν δύναται νὰ τὸ σώσῃσιν.

Ἡ μικρὰ Περσεφόνη ἠνώνησε τὸ σφάλμα της, τὸ αἷμα ἀνέβηκεν εἰς τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἴσως ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν της δὲν θέλει νὰ μὰς δεῖξῃ τὸ πρόσωπόν της.

— Τὸ καυμένο τὸ πουλάκι, τί σὲ ἐπταίσε καὶ τὸ ἔρριψες μέσα;

— Ἐκεῖνο ἔπρεχε τόσοσιν χαροῦμενον! πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν σὲ ἐπείραζε διατί νὰ ζητῆς νὰ τὸ καταστρέψῃς; εἶπεν ἡ ἄλλη.

— Τὸ καυμένο πῶς φωνάζει, ὡς νὰ ζητῆ βοήθειαν! ἄχ καὶ νὰ μὴ εἰμποροῦμεν νὰ τὸ βοηθήσωμεν; Ἡ καρδιά μου μοι λέγει ὅτι θὰ ἐκκαμνα μίαν καλὴν πράξιν, ἐν τὸ ἔσωζαν, εἶπεν ἡ Θεληζιόπῃ.

— Καὶ ἡ πταχὴ ἡ μητέρα του οὔτε κᾶν τὸ ὑποπιτεύεται! φαντάζομαι τὴν λύπην της ὅταν στρέψῃ νὰ ἴδῃ καὶ δὲν τὸ εὖρη ἂν εἶχε φωνὴν καὶ μὰς ἠρώτα: «Ποῦ εἶνε τὸ πουλάκι μου; τί ἐκάματε τὸ παιδί μου!» τί θὰ τῆς ἐλέγομεν; Ἦθελες νὰ σὲ ῥίψουσι ἐσὲ μέσα, Περσεφόνη; φαντάζεσαι πόσον θὰ ἐκλαίει ἡ μητέρα; εἶπεν ἡ ἀδελφὴ της.

— Εἶσαι κακὸ κορίτσι! εἶπεν ἡ Ἀντιόπη. Συλλογίσου ὅτι χωρὶς αἰτίαν κατέστρεψας ἐν ἀθάων πλάσμα τοῦ Θεοῦ! δὲν ἐνθυμίσαι τί μὰς ἔλεγε προχθὲς ἀκόμη ἡ μητέρα σου, ὅτι καὶ τὰ πουλιὰ αἰσθάνονται καὶ πονοῦν, καθὼς καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ πειράζωμεν!

— Ἄχ τὸ καυμένο, τὸ κακόμοιρο! ἰδέτε το πῶς σπαρταρᾷ! νὰ εἰμποροῦσα νὰ τὸ ἔσωζα... Σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος!

Ἡ δυστυχὲς πταίστρια εἶπομεν ὅτι εἶχε καὶ ἡ ἰδία ἐννοήσῃ τὸ σφάλμα της, ὕστερον λοιπὸν ἀπὸ τὰς τόσοσιν ἐπιπλήξεις δὲν εἰμποροῦσε πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ ἤρριψε νὰ κλαίῃ. Πῶς τὴν ἐτυπτεν ἡ συνείδησις της, πῶς ἤθελε νὰ μὴ τὸ εἶχε πράξει! ἄχ νὰ ἐσώζετο τοῦλάχιστον.....

Εὐτυχῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ ὑπέρτερα ἀκούσασα τὸν θόρυβον ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἰδοῦσα τὰ παιδιὰ ὅλαι συνθηροισμένα ἐκεῖ, τρέχει εἰς τὸ πηγάδι καὶ κατορθώνει νὰ ἀνεκλύσῃ διὰ τοῦ κάδου τὸ πουλάκι, βεβρεγμένον καὶ ἡμιλιπόθυμον. Πῶς εἶδε καὶ πάλιν τὴν μητέρα του!

Ἵστε οὐδὲν κακὸν συνέβη μόνον τὰ παιδιὰ ἔμαθον πόσον βαθὺ εἶνε ἓνα πηγάδι, καὶ πόσον κακὸν εἶνε νὰ πειράζῃ κανεὶς τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ζῶα ἐν γένει, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠξέβουρετε βεβαίως σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια.

Ο ΠΡΟΝΗΘΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΜΗΘΕΥΣ

Ὁ Προμηθεὺς καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς ἦσαν δύο ἀδελφοί. Ὁ πρῶτος λέγει ὁ μῦθος ὅτι ἐκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν γῆν, ὅπου ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὰς τέχνας. Ὁ Ζεὺς, διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ διέταξε τὸν Ἡραϊστον νὰ πλάσῃ ἀπὸ χῶμα παρθένον ἤτις ἀνομάσθη Πανδώρα, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ὅλοι αἱ θεοὶ ἐχάρισαν κᾶτι τι, ἡ μὲν Ἀφροδίτη τὸ κάλλος, αἱ Χάριτες ὥραϊα κοσμήματα, ὁ Ἑρμῆς τὴν πανουργίαν καὶ ὁ Ζεὺς μίαν πεζίδα, ἓνα κουτάκι κλειδωμένο, καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν Προμηθεά. Οὗτος ὁμῶς, ὁ ὁποῖος ἦτο προνοητικὸς καὶ ἐξυπνὸς δὲν ἐδέχθη τὸ δῶρον. Ὁ Ἐπιμηθεὺς ἐμαγεύθη ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς Πανδώρας καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ της τὴν πεζίδα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγόμμιζεν ἅτι ἐκρύπτοντο θησαυροί. Ἀλλὰ μόλις τὴν ἤνοιξε καὶ ἐχόθησαν εἰς τὸν κόσμον ὅλαι αἱ δυστυχίαι. Ὅταν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἠθέλησε νὰ κλείτῃ τὸ κουτί ἦτο πλέον ἀργά, εἶχον χωθῆ ὅλαι καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ ἑλπίς, τὸ μόνον καλόν, τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψει ἐκεῖ ὁ Ζεὺς.

Ὁ Ζεύς, ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ συλλάβῃ εἰς τὴν παγίδα τὸν Προμηθεά, ἔστειλε τὸν Ἑρμῆν, ὁ ὁποῖος τὸν ἔδρασε εἰς τὸ βουδὸν τοῦ Καυκάσου καὶ ἐκεῖ ἐπήγαγεν αὐτόν, ὅστις ἔτρωγε τὴν ἡμέραν τὸ ἥπαρ τοῦ καὶ τὴν νύκτα ἐγίνετο πάλιν. Ἐπειτα ὁμοῦ τὸν συνεχώρησεν ἡ ὄψις λέγον ἄλλοι, ὁ Ἑρακλῆς ὅστις διήρυστο ἀπὸ ἐκεῖ ἐφένευσεν τὸν αἶτόν καὶ τὸν ἠλευθέρωσεν.

Αὐτὰ λέγουν οἱ μῦθοι. Εἰς ὅλους ὅμως τοὺς ἀρχαίους μῦθους κρύπτεται καὶ κάποια ἀλήθεια.

Ὁ Προμηθεὺς δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ αὐτὸς ὁ κῆθροπος, ὁ προνοητικὸς ὅμως καὶ γνωστικὸς ἄνθρωπος. Τὸ πῦρ ὅπερ ἐκλεψεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μᾶς δεικνύει τὴν θεῖαν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου, σημαίνει τὴν εὐφυΐαν. Ὁ Προμηθεὺς ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς τέχνας. Ἐσκέπτετο διὰ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ, καὶ ποτὲ δὲν ἐβάδιζεν εἰς τὰ τυφλά. Αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα Προμηθεὺς.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὁμοῦ δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, ἦτον ἀπερίσκεπτος καὶ ἀφοῦ ἔκαμνε κάτι κακὸν τότε μετενοεῖ ἀλλὰ τότε πλέον εἶναι ἀργά. Ἡ Πανδώρα αὐτὴ ἡ ὡραία νέα μὲ τὰ πλοῦσια ἐνδύματα εἶνε ἡ πολυτέλεια. Ὁ Ἐπιμηθεὺς, ἀφοῦ ἐπῆρε σάντροφον τὴν πολυτέλειαν, ἦναιξε τὴν πυξίδα, ὅπου εὕρισκοντο ὅλα τὰ κακὰ καὶ ἔβγαλε δυστυχίαν, διότι ὁ,τι ἐκέρδιζε τὸ ἐσπατάλα.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν πρέπει νὰ μιμῆται τὸν Προμηθεά, ὅστις ἐσκέπτετο πρὶν πράξῃ τι, διὰ νὰ μὴ μετανοῇ ἔπειτα ὡς ὁ Ἐπιμηθεὺς.

Ἡ Πανδώρα ἦτο ὡραία, ἐφόρει πλοῦσια ἐνδύματα, κοσμήματα ὡραία, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν πυξίδα, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει, εἶχε κλεισμένα ὅλα τὰ κακὰ. Ἡ πολυτέλεια φέρει τὴν δυστυχίαν καὶ χάριν τῆς πολυτελείας ὁ ἄνθρωπος πολλακις περιπίπτει εἰς μεγάλα λάθη διότι φυσικὸν εἶνε ὁ φροντιστὴν πάρα πολὺ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν νὰ μὴ εὕρισκῃ καιρὸν διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

Εὐτυχίαν, ὅστις μιμῆται τὸν Προμηθεά!

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Σεῖς μικροὶ «τῆς Διαπλάσεως» ἀγαπᾶσται, οἱ ὅποιοι βλέπετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα, βεβαίως θὰ ξεκαρδισθῆτε ἀπ' τὰ γέλια! Κυττάζετε... ἡ μεγαλειότερη πρῶτα ἐξέπασθη καὶ τότε βλέπει, μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμὸν τὰ ἄλλα τρία... αὐτῶν ἐσπασ' ἡ χολή τους καθὼς εἶδαν τὸν ψεύτικον ἄνθρωπον, καὶ τὸ κατάμικρον ἔπεσε πλέον κατάχαμα ἀπ' τὸ φόβο του. Καὶ διατί ταῦτα ὅλα; Διὰ ἓνα πρᾶγμα πούχει ἄνθρωπινον πρόσωπον, σῶμα ἀπὸ δύο ξύλα σταυρωτὰ καὶ κεφάλι ἀπὸ σκούπα πού ξαρχιναίζουσι!!...

«Χαρὰ ἔς τὸ φόβο τους» θὰ πῆτε: «δὲν ἔντραπκε τοῦλάχιστον σ' ἀρσενικὸ κοιλιά παιδί;! κρῖμα ἔς τὸ μῦθόν του...»

Ἄλλὰ, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, μὴ εἰσθε τόσο ἀδίκαια μὴ παθαίνετε καὶ σεῖς τὰ ἀληθεῖν ὅ,τι ἔπαθαν τὰ ψεύτικα πού εἶναι ζωγραφισμένα στὸ χαρτί... «κανένα αἰσθημα νὰ μὴ προηγήται ἀπὸ τὴν κρίσιν σας», αὐτὸ νὰ τὸ ἔχετε πάντοτε στὸ νοῦ σας, καὶ ἂν δὲν τὸ ἐννοήτε τί θὰ πῆ, ἐρωτήσατέ τοὺς μεγαλειτέρους σας διότι ἂν, αὐτὰ τὰ παιδιὰ πού βλέπετε, πρὶν χαλάσουν τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς φωναίς, ἐσκέπτοντο τί ἡμπορεῖ νὰ ἦναι ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχει κεφάλι ἀπὸ σκούπα, βεβαίως δὲν θὰ ἦσαν τότε εἰς θέσιν νὰ τὰ γελάτε σεῖς...

Μὴ περιπαίζετε τοὺς μικροὺς συναδέλφους σας διότι ξεπαίζονται, θαυμάζουν καὶ τοὺς κάμνει τόσο μεγάλη ἐντύπωσι ἄνθρωπος πού ἔχει κεφάλι ἀπὸ σκούπα... Τέτοιοι εἶν' ὁ κόσμος!! Πόσοι σὲν κ' ἐμᾶς πού λεγόμεστε μεγάλοι θαυμάζουμε καὶ δίδουμε σημασία σὲ μερικὰ κεφάλια πού δὲν κάνουν οὔτε γιὰ σκούπαις!!! Δ.Γρ.Κ.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΟΝ

«Μὴν ἀνεβαίνει στὸ τραπέζι» ἔλεγ' ἡ μαμὰ τοῦ σ' ἓνα παιδάκι: «μὴ! γιατί θὰ πῆσῃ κάτω». «Ἐγὼ θ' ἀνέβω» φώναξεν ἐκείνο κ' ἀνεβαίνει, Μὰ μπροῦμ... εὐθὺς! καὶ νὰ τον μὲ τῆ μύτη μου, μὲ φουσκωμένα γάμπα, μούτρα, ἐκπλωμένο γάμο. Δὲν εἶχε δίκαιον, πῆς μου, ἡ μητέρα του, μικρά μου;

Π ΠΟΛΥΚΕΦΟΝΣ!

• Ἐσπασε ἡ χολή τους καθὼς εἶδαν τὸν ψεύτικον ἄνθρωπον.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΩΝΙ

Ἐξημέρανεν ἡ πρώτη Μαρτίου ἑνὸς ἱεροῦ ἔτους, τοῦ 1821!

Μόλις ἤρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ ὄλοι κοιμῶνται ἀκόμη καὶ αἱ Ἀθῆναι ὁμοιάζουσι ὡσάν νεκρόπολιν.

Μόνον ἓνας ἀρματωλὸς, ἓνα παλιηκῶρι λυδνεὶ εἰς μίαν φυλακὴν, εἰς τὰ σίδερα, εἰς τὸ σκοτάδι, καὶ εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Ἀνέβλεπετε τὴν ὠραίαν καὶ εὐγενῆ του μορφὴν, τὸ ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον του ἀνάστημα, θὰ ἐλέγετε: κρίμα σὲ τέτοια λεθοντία στὰ σίδερα νὰ λυώνῃ!

Πράγματι, ἡ ψυχὴ, ἐκείνη δὲν ἐπλάσθη διὰ τὴν ζῆ κατὰ ἀπὸ ὄθλον φυλακῆς τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι ἔσταζον ὑγρασίαν ὡς νὰ ἐκλαιόν τὸν δυστυχῆ σιδηροδέσιμον ὄχι! ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐπλάσθη διὰ τὴν ζῆ ἐλευθερίαν εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰ λαγκάδια, εἰς τὰς κρύαις βρύσας, ἐπλάσθη ν' ἀκούσῃ τὸ ψιθύρισμα τῶν πευκῶν, τὸ μορμύρισμα τοῦ τρέχοντος ρυακίου, τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη: τὸ ἔμβροντολάλημα τοῦ τουρκειοῦ, διότι ἂν ὁ Μῆτρος τὴν ἦνε 30 χρόνων, ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἤρπασε τὸ καρυσόφυλλον καὶ ἐφυγεν εἰς τὸ βουνὸν, καὶ ἀπὸ τὴν σιγγιμῆν ὄπου ἐφάνεσε τὸν πρῶτον Τούρκον ὠρίσθη τὸ αἰώνιον, τὸ ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν τυράννων τῆς πατρίδος μας μίσος. . . .

Ἐίχε γίνεαι ἀρματωλός.

Ἀλλὰ πρὸ τριῶν μηνῶν εἰς μίαν συμπλοκὴν μετὰ τοὺς Ἀλβανούς ἐπληρώθη καὶ ἔπεσαν ἀναίσθητος κατὰ γῆς, καὶ ὅταν ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις του τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον παρουσίασθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἦσαν οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς του, καὶ ὁ πρῶτος ἤχος τὸν ὅποιον ἤκουσεν ἦτον ὁ τριγμὸς τοῦ κλειδίου τὸ ὅποιον ἔστρεφεν εἰς τὴν ἐσκωριασμένην κλειδωνιᾶν ὁ δεσμοφύλαξ του, αἰμοδόρος Τούρκος, κλείων βροντωδῶς ὀπισθὲν του τὴν σιδηρᾶν θύραν τῆς φυλακῆς, καὶ μετ' αὐτῆς ἀλλοίμονον! τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐλπίδα, τὸν ἥλιον, τὴν ζωὴν. . . .

Ὁ Πασᾶς τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον!

μετὰ ἓνα μῆνα ἔπρεπε νὰ τὸν κρεμάσουν ἐξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Πασᾶ, διὰ νὰ ἐμπορῆ νὰ βλέπῃ καθήμενος εἰς τὸν μαλακὸν σοφᾶ του, ὁποῖον εἶδος εἶνε οἱ σπασμοὶ τῶν γκλαούρηδων ὅταν ψυχομαχοῦν. . . .

Ἦτο ἡ 1 Μαρτίου περὶ τὸ γλυκοχάραγμα εἶπουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σκότος ἤρχισε νὰ διαλύηται! Ἐξαφνὰ τὴν ἄκραν σιωπὴν διεδέχθη ὑπόκωφος θόρυβος: τὸν ὕπνον διεδέχθη ἡ ζωὴ ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ὡς χαμόγελο τῆς φύσεως καὶ ἐξωγογῆτος τὰ πάντα ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνετο καπνοδόχην ἀρχίζουσα νὰ καπνίζῃ τὸν εἰρηνικὸν της καπνόν, ποῦ καὶ ποῦ ἤκούετο τὸ χρεμέτισμα ἑνὸς ἵππου, παρέκει οἱ τρίζοντες τροχοὶ βαρείας ἀμάξης, καὶ μόνον τὸ ἄσμα τοῦ γεωργοῦ πηγαίνοντος εἰς τὸν ἀγρὸν του δὲν ἤκούετο, διότι τὸ ἐπιγινεῖ ἡ σκλαβιά.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Μῆτρος εἶχεν ἰδεῖ παρᾶδοξον ὄνειρον καὶ ἠγέρθη τεταραγμένος ἅμα ἐξημέρωσεν ἐπλησίασε τὸ κατάγλωμον ἄλλ' ὠραῖον ἀκόμη πρόσωπόν του εἰς τὴν μικρὰν κικλιδωτὴν θυρίδα τῆς φυλακῆς του εἶχε ρίγος ἡ ψυχὴ του καὶ ἐζήτει μίαν ἀκτινα ἡλιακὴν.

Ἀλλὰ, ἐνῶ ἐξόπνησε τοσοῦτον καταβεβλημένος καὶ μετὰ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὴν καρδίαν, διατί ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα ἐλαμψεν ἡ μορφή του ὑπὸ χαρᾶς;

Διότι μίαν χελιδὼν διασχίζουσα τὸν αἰθέρα μετὰ τὰ σπαθᾶτα τῆς πτερᾶ κατέβη καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῇ. Ἦτο τὸ Μαρτιάτικο χελιδόνι.

Ἐνα χελιδόνι; τὸ πτηνὸν λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ μαῦρον μετὰ τὸ λευκὸν στήθος καὶ τὴν ψκλιδωτὴν οὐράν, μετὰ τὴν μικρὰν κεφαλὴν καὶ τὰ ἀστράπτοντα ὄμματα, τὸ χελιδόνι ἐπανῆλθε καὶ πάλιν καὶ ἐπανέφερεν ἐπὶ τῶν πτερύγων του τὴν ἀνοιξιν;

Θ' ἀκουσθῇ λοιπὸν καὶ πάλιν τὸ συγκινητικὸν καὶ διακοπτόμενον ἄσμα του, τὸ ἄσμα του τὸ ὅποιον φέρει τὴν ἀνοιξιν ἕως εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν;

Τὸ χελιδόνι, ὁ οἰκογενειακὸς μας φίλος ὅστις ἔρχεται νὰ μᾶς ζητήσῃ φιλοξενίαν ὑπὸ τὰς στέγας μᾶς;

Ἀλλὰ διὰ τὸν Μῆτρον δὲν ἦτο τοῦτο μόνον τὸ χελιδόνι δι' αὐτὸν τὸ ἄσμα του εἶχε καὶ ἄλλην σημασίαν ἐκεῖνος εἰς τὴν φωνὴν του ἤκουε τὸ καρυσόφυλλον νὰ βροντᾷ.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας τὸ χελιδόνι εἶνε ἱερὸν, διότι συνδέεται μετ' αὐτοῦ αἱ ἱερότεραι ἐθνικαὶ μᾶς ἀνεκνήσεις: τὸ κελάδημά του ἦτο τὸ σύνθημα τῆς ἀρχῆς τῶν ἐχθροπραξιῶν τῶν ἀνδρείων παλληκαριῶν μᾶς κατὰ τῶν Τούρκων τὸ κλαδί πλέον ἠνθίζε καὶ ὁ γενναῖος ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ νὰ σπείρῃ. . . . ὄχι σπέρων ὡς ὁ γεωργός εἰς τὰ στήθη τῆς γῆς, ἀλλὰ μόλις εἰς τὰ στήθη τοῦ Τούρκου.

Τὰ δημοτικὰ μᾶς ἄσματα μετὰ τὴν ὠραίαν των ἐκείνην ποιήσιν περιγράφουσι ὅτι ὁ πληγωμένος καὶ ψυχορραγῶν ἀγωνιστῆς παραγγέλλει ὡς τελευταίαν πρᾶγμα γελίαν εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ ν' ἀφίσωσι μίαν θυρίδα ἀνοικτὴν εἰς τὸν τάφον του τὸν ὅποιον θὰ τῷ ἐγείρωσι μετ' ὀλίγον, ὅπως δύνηται νὰ εἰσέρχηται δι' αὐτῆς ἡ χελιδὼν καὶ τὸ ἀναγγέλλῃ μετὰ τὸ κελάδημά της ὅτι ἦλθεν ἡ ἀνοιξιν καὶ μετὰ τὴν ἀνοιξιν ὅτι πέφτουν τὰ λιαροτούφεκα σὰν βροχῆ, καὶ σφράφτουν τὰ γαταγάνα.

Τὸ ἄσμα τῆς χελιδῶνος ἦτο συγκινητικόν, παραπονετικόν ὁ Μῆτρος τὸ ἤκουεν ὡς μουσικὴν οὐρανίαν καὶ δάκρυα τοῦ ἤλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ χελιδὼν τοῦ ἐκελάδει: «Δυστυχῆ Μῆτρος, οἱ κάμποι ἐπραίνισαν, τὰ κρύσταλα ἔλυωσαν, τὰ δένδρα ἠνθισαν, καὶ μόνος σὺ μένεις μαρμαμένος.»

«Δυστυχῆ, Μῆτρος, οἱ σύντροφοί σου σὲ ζητοῦν καὶ τὰ ἄρματα σου σε περιμένουν! ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὸ βουνὸν καὶ σὺ ἔχεις ἐλευθερίαν καὶ σὺ ἔχεις σίδερα εἰς τοὺς πόδας, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα περιμένεις νὰ σε κρεμάσουν, δι' αὐτὸ εἶσαι μαρμαμένος δυστυχῆ Μῆτρος, δυστυχῆ Μῆτρος! . . .»

Καὶ ἡ χελιδὼν διέκοψεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸ ἄσμα τῆς ὡς νὰ κατέπιεν ἓνα λυγμὸν ἐπέταξε πλησίον του ἐπὶ ἑνὸς φράκτου καὶ ἐξηκολούθησε καὶ πάλιν:

«Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζουσι, Μῆτρος, μετὰ τὸν χειμῶνα ἔρχεται τὸ ἔαρ καὶ μετὰ τὴν πόνον ἔρχεται ἡ χαρὰ ἀνοιξιν τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν ἐλπίδα, διότι δὲν θ' ἀποθάνῃς, Μῆτρος.»

«Θὰ ρίψῃς καὶ πάλιν εἰς τὸ σκοτάδι μετὰ ἄλλα συντρόφια, οἱ κάμποι πρασινίζουσι καὶ διὰ σὲ, τὰ κρύσταλα λυώνουν καὶ διὰ σὲ, τὰ δένδρα καὶ διὰ σὲ ἀνθίζουσι, καὶ εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου πάλιν θὰ λάμψουσι τὰ χρυσὰ τσαπρίζια σου. Μῆτρος, ἀνοιξιν τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν ἐλπίδα.»

Καὶ ἐπέταξε γοργά, γοργά. . . .

Καὶ ὁ Μῆτρος ἤκουε πάντοτε ὃ πῶς τὸν ἐμάγευε τὸ κελάδημα τοῦτο τῆς χελιδῶνος! τοῦ ἐθώπευε τὴν καρδίαν, τοῦ ἔστειλε δρόσον, παρηγορίαν, τοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐγλυκοχάραζε εἰς τὴν ψυχὴν του δὲν ἤξευρε διατί, ἀλλὰ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ. . . .

Καὶ τὸ ἄλλο πρῶτ' ἡ χελιδὼν ἐπετρέψισε πλησίον του καὶ τοῦ ἐκελάδησε καὶ πάλιν μετὰ τὴν μαγευτικὴν τῆς τὴν φωνήν: «Ἀνοιξιν τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν ἐλπίδα, Μῆτρος.»

Καὶ τὸ ἄλλο πρῶτ' . . . καὶ κάθε πρῶτ' . . .

Ἄχ! πῶς τὸ ἐπέριμενε τὸ χελιδόνι ἐκεῖνο ὁ Μῆτρος! Ἦτον ὁ μόνος του φίλος, ὁ μόνος του παρηγορός, ἡ μόνη ἀκτις εἰς τὸ σκότος του οἱ ὄθλοι, οἱ τοῖχοι τῆς εἰρηκτῆς του, αἱ ἀλύσεις του, ὁ δεσμοφύλαξ, αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὰ πάντα, τὰ πάντα, τῷ ὠμίλον περὶ θανάτου, καὶ μόνον ἡ χελιδὼν ἐτόλμα νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ ζωῆς τὰ πάντα τὸν περιέζωνον μετὰ ἀπελπισίαν καὶ μόνον ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ῥάμφος ἔσταζεν ὡς περιπαθῆς καὶ γοητευτικὴ μελωδία ἡ ἐλπίς. . . .

Ἐκείνη ἡ μικρὰ κικλιδωτὴ θυρίς εἶχε καταστῆ δι' αὐτὸν εἰκονοστάσιον πάντοτε πρὶν ἐξημερώσῃ ἦτον ἐκεῖ μετὰ τὸ οὐδ' ἐταμένον βεβαίως ὁ θάνατος θὰ εἰσῆρχετο δια τῆς θύρας, ἀλλ' ἡ ζωὴ εἰσέδουε διὰ τῆς θυρίδος ἐκείνης.

Παρήρχοντο οὕτω αἱ ἡμέραι. . . .

Μίαν πρῶτῶν εἶχεν ἐγεγέρθῃ εὐελπίς ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἰσχυρῶς εἶχε προαίσθημα χαρᾶς.

Ἦτον ἡ 25 Ἀπριλίου.

Ἀνά τὴν Ἑλλάδα περιφέρετο ἡ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως ἅγιος ἐνθουσιασμός κατέχευε τὰς ἑλληνικὰς καρδίας, ἔτροχον ὄλοι νὰ ὀρκισθῶσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ποῖος θ' ἀποθάνῃ πρῶτος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος . . .

Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀλλαγαίμας, ἀναστασι, ταραχή, πυροβολήματα, κραυγαί: Ἐλευθερία ἢ θάνατος.

Οἱ Τούρκοι τρέμοντες καὶ λιποθυμοῦντες ἀπὸ δειλίαν τρέχουν νὰ καταφύγουν εἰς τὸ φρούριον.

Καὶ οἱ ἀγαπημένοι φουστανελοφόροι σύντροφοι τοῦ Μῆτρου ὁμοῦν ὡς κύμα εἰς τὴν φυλακὴν, τοῦ ἀφαιροῦν τὰ σίδηρα ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ τοῦ δίδου καριοφύλλι εἰς τὰς χεῖρας.

«Εἶμαι λοιπὸν ἐλεύθερος; θὰ πολέμησω καὶ πάλιν; Δὲν μὲ ἠπάτα τὸ χελιδόνι. Ὁ! ἰδοὺ αὐτὸ ἦλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν συνήθη θέσιν του· σήμερον τὸ ἄσμα του εἶνε φαιδρότερον. Καλῶς ἦλθες, χελιδόνι, εἰς τὸ καθῆκόν σου, καλῶς ἦλθες, πάλιν, παρήγορε φίλε, τώρα θὰ πετάξω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἰδικόν μου. . . .»

Καὶ ὁ Μῆτρος ἄρμησεν εἰς τὴν μάχην καὶ ἐπολέμησεν ὡς λέων, καὶ ἔχυσεν αἷμα ἐχθρικὸν πολλόν, καὶ τὸ αἷμα ἐκείνο ἐπότισε τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποῖου ἀναπαυόμεθα ἡμεῖς.

Καὶ ἐν ᾧ ὕστερα ἀπὸ μίαν μάχην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνίκησαν τοὺς Τούρκους ἀνεπαύετο κάτω ἀπὸ μίαν πλάτανον πλησίον ἐνὸς ρυακίου, ἤκουσεν αἰφνης μίαν φωνὴν γνωστήν, πολὺ γνωστήν, ἣτις τῷ ἔλεγε:

«Ὁ! φίλος καὶ πάλιν εἰς τὸ σημάδι μὲ τὰ ἄλλα συντρόφια, οἱ κάμποι πρασινίζουν καὶ διὰ σέ, τὰ κρύσταλλα λύνουσι καὶ διὰ σέ, τὰ δένδρα καὶ διὰ σέ ἀνθίζουν, καὶ εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου πάλιν θὰ λάμψουν τὰ χρυσᾶ σου τὰ τσαπράζια. Μῆτρε, ἀνοίξον τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν ἐλπίδα.»

Ἦτο ἡ χελιδὼν, καὶ εἶχεν ἔλθει τόσῳ πλησίον τοῦ Μῆτρου ὥστε ἤπλωσε τὴν χεῖρα του καὶ τὴν συνέλαβε τὴν ἠσπάσθη

περιπαθῶς καὶ εἰς τοὺς δύο ὀφθαλμούς, τὴν ἐθλίψε ζωηρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὴν ἐφίλησε καὶ πάλιν καὶ τὴν ἀφῆκεν ἐλευθερὰν· αὐτὴ ἐκελάδησεν ἐν ἄγλυκῷ, ἀρμονικῷ, οὐράνιῳ κελάδημα ὥσει ἠννοεῖ ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ εὐγνωμοσύνη ἐκφραζομένη, καὶ ἐπέταξε. . . .

Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐν ᾧ ἦναιγον τὸ παρὰ θυρόν μου εἶδον πετάσσαν ἐπὶ τῶν ἀνθέων μου μίαν ὠραίαν χελιδόνα· ἤρχισε νὰ κελαδῇ τόσον ὠραία ὥστε ἐστάθην καὶ τὴν ἠκροάσθην. Αὐτὴ μὲ τὰ εἶπεν ὅλα· ἀφ' οὗ εἶνε ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐστὲ ὀλίγον προσεκτικὸς, μικροὶ μου φίλοι, καὶ θὰ τὴν ἰδῆτε.

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΓΥΦΛΟΜΥΓΙΑ

—Ἐρχεσθε νὰ παίξωμε ἕνα παιγνίδάκι τώρα ποὺ ἀγολάσαμε καὶ τὸ βραδυνόν;— (ἔλεγε σ' ἀδέλφια του ἕνα κοριτσάκι ἕνα κοριτσάκι ἕως ἔς χρονῶ) Κ' ἄρχισε κ' ἐπῆλθε κ' ἦταν μὴ γὰρ χόρτος κ' ἐφώναζε τραλαρά λαρά. . . .

- Μάλιστα νὰ παίξωμε, ἐφώνησαν ὄλοι.
- Τί παιγνίδι βρίζετε διασκεδαστικῶς;
- Τὼνα!—Τέλλο!—φώναξαν ὄλοι σὺν διαβόλοι σήκωσαν τὸ στήτι τους ἀπὸ τὸ κακόν.
- Παίξωμε τὸ πῆδημα;—Τὸ κωνηγητό;—
- Τὸν γαστρό;—Τὸν δάσκαλο; Ὅχι! τὸ κρυφτό!

—Ἄλλὰ τὴν τυφλόμυγιά ποὺ τὴν λησμονᾶτε; τὴν ἀφήσατε ὕστερα σὺν τὴν παιδὶ καλῆ! σὺν νὴ ἦταν γλύκομα πίσω τὴν κρατᾶτε. . . γὰρ γὰρ τὴν τυφλόμυγιά γίνομαι τρελλῆ.

- Εἶσαι καὶ χωρὶς αὐτῆν—Κύτταξέ εἰς! μούτρο που θὰ κάνῃ δά καὶ τὴν γνωστικῆ! . .
- Ἄστε τὰ μαλάματα! λέγ' ἡ πιδὶ μεγάλη εἰσθε καὶ ἡ δὴν τρελλαίς—Ὁ καιὸς περνᾷ!
- Ἐλα τὴν τυφλόμυγιά φώναξαν οἱ ἄλλοι.
- Ἄς γινῇ τυφλόμυγιά ὅποια τὴν παῖδα.
- Γίνομαι σὸ πείσμα σας, λέγει ἡ μικρὰ, δέστε μου τὰ μάτια μου, δέστε τὰ γὰρά.

Ἐ' ἔδεσαν τὰ μάτια της, τὴ δυστυχισμένη! τί σκοτάδι τρομερό, νόχτα εἶνε βαθεῖά! στὰ ψυχτὰ σιγᾶ, σιγᾶ, στὰ ψυχτὰ πηγαινέει μὴδὲ κἄν τὴ μὴτῆ της διακρίνει παιδ. Σὺν τὴν σερασιώτη, ὅταν περπατῇ τακτικῶς μὲ βῆμα, ἔτσι πάει κ' αὐτῆ.

Δεξιά κ' ἀριστερὰ τῆς τριγυροῦντες· ἄχ! πῶς νὰ τοὺς πιάσῃ; σάπασαν· μελιὰ! μία τὴν ἐτοιμάσθη, δύο τὴν γαργαλοῦνε, ἄλλη τὴν τραβᾶει ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὸ μικροῦλάκι τους ποὺ οὕτε κἄν μιλά τῆς ταμπάει τὸ πόδι της καὶ γαμογελά.

Στὰ μικρὰ τὰ γέργια της ἄλλοι τὴν χτυποῦνε μὴ αὐτὴ τ' ἀπλόνη, ψάχνει νὰ τοὺς βοῇ μόνον γέλοια ἀκούει. . . τὴν περιγελοῦνε! . . ἄχ! μὴ νὰ τοὺς πιάσῃ ποὺ δὲν ἠμπορεῖ! . . ;... Νάβλεπε λιγάκι νάβλεπαν αὐτοὶ. . . ὅλα τοὺς ἔπιαν ὄλους ἀπὸ τὸ αὐτί. . .

Τώρα ποὺ δὲν βλέπει τὴν βασιάντζου, τὴν εὐρηκαν ἔτσι καὶ τὴν τυραννοῦν, τὴν τραβοῦν, τὴν σέρνουν, βήχουν, μικροῦλίζουν. ἄλλοι σὺν τῆς κότας κύνου ποὺ γινουῦν. Μία κύλασι εἶνε, μὴ Βαβέλ σωστῆ! Νάβλεπε λιγάκι νάβλεπαν αὐτοὶ. . .

Ἄχ! καὶ νὰ μὴ βλέπῃ! Μὴ εὐφ' γελοῦνε κἄτ' ἢ κατεργάρα κάνει! . . . σιωπῆ. . . δέξτε τὰ ματάκια της πῶς πεγγοδοῦνε κάτω ἀπ' τὸ μαντήλι της ὡς ἀστραπὴ! Δέξτε τὴν τὴν μαργιόλα, δέξτε τὴν πονηρὴ κάτω ἀπ' τὸ μαντήλι πῶς περατῆσι! . . .

Ὅλους τοὺς κυτταί. . . μὰ δὲν τὴν κυτταῖ. στέσει! καὶ τὰ γέλοια πλέον δὲν βαστά. . . Μούτρα ἔχει ποὺ θέλουν νὰ περιγελοῦνε τὴν τυφλὴ τυφλόμυγιά ποὺ δὲν τοὺς κυτταῖ. Ποῖός εἶνε τυφλόμυγιά; ὅποιος στὰ τυφλά τρέχει, ἢ ὅποιος βλέπει καὶ μὴ σὰς γελᾷ.

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΓΕΝΑΙΟΠΡΑΞΙΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΟΣ

Πρό τινων ἐτών, μικροί μὲν ἀναγνώσται, κατόκει εἰς Ἀθήνας μία χήρα ὀνομαζομένη Κυρία Λεάνδρου. Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶχεν ἄλλο τέκνον παρὰ τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱὸν Σοφοκλῆ. Ὁ πατήρ τοῦ Σοφοκλέους εἶχεν ἀποθάνει ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἦτο ἀκόμη τεσσάρων ἐτών, ἀφῆκε δὲ εἰς τὴν σφύζον τὸν υἱὸν του, ἐντὸς τοῦ μικροῦ οἴκου εἰς τὸν ὅποιον κατόκει, καὶ μικρὰν τινα ἄλλην περιουσίαν ἕως ἡμεῶν εἰς τὸν σῶφρονά βίον καὶ τὴν αὐστηρὰν οἰκονομίαν τῆς κυρίας Λεάνδρου ἢ μικρὰ αὕτη περιουσία ἤκει ὅχι μόνον νὰ ζήσῃ αὕτη μὲ τὸν υἱὸν της ἀλλὰ καὶ τρίτος τις ἡδύνατο νὰ οἰκονομηθῇ πλησίον των.

Ἡ μόνη φροντίς τῆς μητρὸς τοῦ Σοφοκλέους ἦτο, πῶς νὰ ἐκπαιδεύσῃ καλῶς τὸν υἱὸν της καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ μίαν ἡμέραν ἀγαθὸν καὶ τίμιον ἄνθρωπον, περὶ τὴν φροντίδα λοιπὸν ταύτην ἐστρέφοντο ὅλοι οἱ λογισμοὶ αὐτῆς, ὁ βίος καὶ ἡ οἰκονομία της.

Ὁ Σοφοκλῆς ἦτο τότε ἐννέα ἐτών, ἦτο δὲ ἐπιμελέστατος εἰς τὰ μαθήματά του καὶ λίαν εὐπειθῆς πρὸς τὴν μητέρα του, τοὺς διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς ἀνωτέρους του ὥστε πάντες τὸν ἠγάπων καὶ ὅλοι τὸν ἐπεριποιούντο. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν, ἐξυπνῶν λίαν πρωΐ, ἐπανελάμβανε τὰ μαθήματά του, τὰ ὅποια ἐμελέτα καλῶς ἀφ' ἑσπέρας, ἔπειτα ἐνεδύστο καὶ ἀπῆρχετο εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου ἠγόραζε δι' ἡμερησίαν τροφήν ὅτι τῷ παρήγγελεν ἡ μήτηρ του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐπῆγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἐνταῦθα, μικροί μου ἀναγνώσται, δὲν νομιζῶ περιττὸν νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ μικρὸς Σοφοκλῆς ἀπερχόμενος εἰς τὴν ἀγορὰν, δὲν ἐκάθητο νὰ χάσῃ καὶ νὰ παίξῃ εἰς τὸν δρόμον καθὼς πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ κάμνουν, ὅταν οἱ γονεῖς των ἢ ἄλλος τις τοὺς στέλλει πού διὰ μικρὰν τινα ἐργασίαν. Κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ λοιπὸν ὁ Σοφοκλῆς πρωΐαν τινα, κατήλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐν ἀγοράσῃ ὀλίγον κρέας καὶ γεώ-

μηλα, εἶχε δὲ μαζὴ του μίαν δραχμὴν καὶ λεπτὰ δέκα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλογάριαζε νὰ δώσῃ διὰ μὲν τὸ κρέας ὀγδοήκοντα λεπτὰ, μὲ τὰ λοιπὰ δὲ τριάκοντα ν' ἀγοράσῃ τὰ γεώμηλα δυστυχῶς ὅμως τὸ τεμάχιον τοῦ κρέατος τὸ ὅποιον τοῦ ἔκοψεν ὁ κρεωπώλης ἤξιζε λεπτὰ 98, ἐπομένως δὲν τῷ ἔμενον διὰ τὰ γεώμηλα. Τί νὰ κάμῃ; ὁ κρεωπώλης ἄλλο κρέας δὲν τοῦ ἔκοπτε, νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον; δὲν τὸν ἄφηνεν ὁ πρῶτος! νὰ μὴ ἀγοράσῃ γεώμηλα; τότε ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ δὲ ὡρα τοῦ σχολεῖου ἐπλησίαζεν. Ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὸν οἶκον του, ὅπως οἰκονομήσῃ καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν γεωμηλῶν, ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἤκουσε γραίαν τινα φωνάζουσαν: «Πάρτε χόρτα! ὡραία χόρτα! δεκαπέντε λεπτὰ ἢ δὲ καὶ τὰ χόρτα!» Τότε ὁ Σοφοκλῆς ἐσκέφθη, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ὡρα ἦτο περασμένη καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠγόρασε γεώμηλα, καλὸν θὰ ἦτο ν' ἀγοράσῃ μὲ τὰ δεκαπέντε του λεπτὰ χόρτα, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἦσαν ἀσχημα μὲ τὸ κρέας; πλησίαζε λοιπὸν τὴν γραίαν καὶ τὴν ἔρωτᾷ:

— Αὐτὰ τὰ χόρτα γίνονται καλὰ μὲ τὸ κρέας;

— Δὲν ἤξεύρω, παιδί μου, ἀπαντᾷ ἡ λαχανοπώλις.

— Πῶς δὲν ἤξεύρεις; ἀφοῦ τὰ πωλεῖς! λέγει ὁ Σοφοκλῆς.

— Δὲν ἔχω, παιδί μου, λεπτὰ ν' ἀγοράσω κρέας καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤξεύρω!

Ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Σοφοκλῆς ἐσυθρόπασε καὶ ἡ ψυχὴ του ἐλυπήθη τὴν πτωχὴν γραίαν, ἀλλ' ἀμέσως λάμψις τῆς χαρᾶς ἤλθεν εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ:

— Ἐλθέ μαζὺ μου, λέγει εἰς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Σοφοκλῆς ἐδιηγήθη πρὸς τὴν μητέρα του, ὅτι δὲν τοῦ ἐπέρισσευσαν λεπτὰ διὰ ν' ἀγοράσῃ γεώμηλα, κρυφίως δὲ τῷ διακείνωσε καὶ τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς λαχανοπώλιδος διάλογον.

— Ἐχει δίκαιον, παιδί μου, ἡ καλὴ αὐτὴ γυνὴ δὲν γίνονται μὲ τὸ κρέας αὐτὰ τὰ λάχανα.

— Δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ αὐτὸ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς τὴν μητέρα του, ἀλλὰ ἐνωθὲ νὰ δώσωμεν τὸ κρέας, εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν γυναῖκα ἢ ὅποια δὲν ἔχει χρήματα ν' ἀγοράσῃ κρέας, ἡμεῖς δὲ ὡς ἀγοράσωμεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ χόρτα της τὰ ὅποια σπανίως τρώγομεν.

«Ἐὕγε τέκνον μου», λέγει ἡ μήτηρ καὶ λαβοῦσα διὰ τῶν δύο χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ της ἠσπάσθη αὐτὸν εἰς τὸ μέταπον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἔχουν δάκρυα χαρᾶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Σοφοκλέους. «Ἦπαγε τώρα εἰς τὸ σχολεῖον σου καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ γίνῃ κάτι τι καλῆτερον παρ' ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

Ὅταν τὴν μεσημβρίαν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Σοφοκλῆς εὗρε τὴν γραίαν λαχανοπώλιδα τρώγουσαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ δὲ μήτηρ του ἦτις τὴν ἐπερίμενε τοῦ λέγει:

— Ἐδώκα εἰς τὴν πτωχὴν σου φίλην νὰ φάγῃ πρότερον ἀπὸ τὴν ὠρισμένην ὡραν, διότι βιάζεται νὰ ὑπάγῃ νὰ μαζεύσῃ λάχανα εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ νὰ πωλήσῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐσυμφώνησα μὲ αὐτὴν νὰ ἔρχη-

ται κάθε μεσημέρι νὰ τρώγῃ ἐδῶ, ὅταν δὲ κάμῃ πολὺ πύχος νὰ διέρχεται τὰς νύκτας της εἰς τὸν οἶκον μας καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς ὅπου συνήθως μένει ἐντὸς μικρᾶς καὶ ψυχρᾶς καλύβης.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ μικρὸς Σοφοκλῆς ἐπῆδησεν εἰς τὸν λαϊκὸν τῆς μητρὸς του, μήτηρ δὲ καὶ υἱὸς ἐμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὕτω ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους. Ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πτωχῆς γραίας ἔρρεον δάκρυα εὐγνωμοσύνης καὶ ψυχικῆς συγκινήσεως, ἐνῶ τὰ χεῖλη της ἐπρόφερον ἔγκαρδιους εὐχὰς πρὸς τὸν Ἰψιστον διὰ τὸν μικρὸν προστάτην της.

Διὰ νὰ περιγράψω, μικροί μου φίλοι, τὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην χαρὰν τῆς μητρὸς τοῦ Σοφοκλέους, ἢ ὅποια προέβλεπεν ἤδη ὅτι ὁ υἱὸς της θὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος, εἶνε ἀδύνατον μόνον αἱ μητέρες σὰς ἴσως δυνήθωσι νὰ σὰς παραστήσωσιν αὐτὴν, ὅταν εὐτυχήσωσι νὰ αἰσθανθῶσι τοιαύτην ἀπὸ σὰς. Ἐπίσης ἀδύνατον μοι εἶνε νὰ σὰς παραστήσω καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ μικροῦ Σοφοκλέους, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς μόνον θὰ αἰσθανθῆτε αὐτὴν, ὅταν θὰ εὐτυχήσητε νὰ κάμῃτε καλὸν εἰς πτωχὸν τινα καθὼς ἐκεῖνος.

A. I. Σ.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ.

Ὁ πούλις εὐτυχισμένα,
Πόσον εἶσθε ζηλευμένα!
Πόσην ἔχει ἐυκολίαν
καὶ πολλὴν ἐλευθερίαν
εἰς τὰ νέφη νὰ πετάτῃ
καὶ τὰ ὄπλα ν' ἀψηφάτῃ
Κυνηγῶν πολὺ οὐληράν!

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ.

Μπα! εἶσθε παραπονιστά

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Πῶς ἐλεύθερα δὲν εἶσθε;
Ἄντι δίκτυα ἔχθρὸς σὰς,
Ἐβρεθῆ ποτε ἐμπρὸς σὰς,
Σὰς ταχέως ἠμπορεῖτε
Στῆθεβαλάσσης νὰ χωθῆτε
Τὸ πολὺ βαθὺ νερόν.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ:

Μήπως ὅμως ψάριά ἄλλα,
Ἄγριότατα, μεγάλα,
Ποῦ τὰ ἄλλα καταπίνου,
Τὴν ζωήμας τὴν ἀφίνου;

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ:

Ἄλλῃ μήπως ἠμποροῦμεν
Ἀπ' τὰ νύχτα νὰ σωθῶμεν
Ἄετοῦ ποῦ δὲν χαρίζε
Ἄλλ' ἀμέσως μὰς ἐταχίζε;

Φίλε, μὴ παραπονησάι
Δυστυχέστερος πῶς εἶσαι;
Ὅλοι ἔχουν τὰ δαινὰ των
Ἄναμιξ μὲ τὰ καλὰ των.

Γ. Δ. Θ.

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΑΣΙΣ.

Παρατηρήσατε εἰς σελ. 4ῶ τὴν εἰκόνα τοῦ ὑψηλοτέρου καὶ μεγαλοπρεπεστέρου ζώου, τὸ ὅποιον εἰς μόνον τὴν Ἀφρικὴν εὐρίσκεται. Φαντάσθητε τὸ ζῶον αὐτὸ ἔχον ὕψος 5 ἕως 6 μέτρων περίπου, τοὺς ἐμπροσθίους πόδας πολὺ μακρύτερους ἀπὸ τοὺς ὀπισθίους,

καὶ τὸ χρῶμα τοῦ τριχώματος ξανθὸν μὲ στίγματα ἐρυθρὰ. Τὸ δὲ παραδοξώτερον εἰς τὸ ζῶον αὐτὸ εἶνε τὸ δυσανάλογον μήκος τοῦ λαίμου, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀπίου ὑπάρχει ἡ τόσον μικρὰ ἀναλόγως τοῦ ὅλου σώματος κεφαλή. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς εὐρίσκονται δύο μικρὰ κέρατα.

Οι μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς καμηλοπαρδάλεως εἶνε οὕτω τοποθετημένοι ὥστε δύναται νὰ βλέπῃ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω χωρὶς νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτω προφυλάσσεται ἀπὸ τοὺς ἀναριθμήτους ἐχθροὺς τῆς, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπικινδυνώδεστος εἶνε ὁ λέων. Ὄταν ὁ βασιλεὺς οὗτος τῆς ἐρήμου ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς καμηλοπαρδάλεως, αὕτη τρέπεται εἰς φυγὴν, καὶ τρέχει μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ὥστε δὲν δύναται ὁ λέων νὰ τὴν φθάσῃ. Ἐνίοτε ὁμῶς ἡ ἐπίθεσις γίνεται ἐξ ἀπροόπτου καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καμηλοπαρδάλις ὑπάγει νὰ πῆ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ τότε αὕτη ὑπερασπίζει ἑαυτὴν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῶν ὁποίων τὰ λακτίσματα εἶνε φυερά.

Τὸ σύνθημα βάδιμα τῆς καμηλοπαρδάλεως, ὅταν δὲν καταδιώκεται, εἶνε τὸ κατὰ σκέλος βίδισμα, δηλαδὴ προχωρεῖ ἐγειρασα τοὺς δύο πόδας τῆς αὐτῆς πλευρᾶς συγχρόνως. Τὸ βάδιμα τοῦτο δύνανται καὶ τινεὶ ἵπποι νὰ μάθωσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τοῖς εἶνε φυσικὸν τὸ τοιοῦτον βάδιμα τοὺς κουράζει εὐκόλως ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἡ καμηλοπαρδάλις εἶνε πλασμένη διὰ νὰ βιάδιζῃ οὕτω.

Ἐπίσης παράδοξος εἶνε ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει τὴν τροφὴν τῆς ἡ καμηλοπαρδάλις εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, ὅπου ζῆ αὕτη, ἡ χλόη εἶνε σπανία, ἀλλὰ τὰ φύλλα τῶν μεγάλων δένδρων χρησιμεύουσιν εἰς αὐτὴν ὡς τροφὴ θρεπτικωτάτη. Οἱ ὑψηλοὶ δὲ πόδες τῆς καὶ ὁ μακρότατος λαιμὸς τῆς εὐκολύνουσι μεγάλως εἰς τὸ νὰ τρώγῃ τὰ φύλλα καὶ τοὺς καρποὺς ἐκ τῶν δένδρων χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τὸν κόπον νὰ τὰ συλλέγῃ ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ καμηλοπαρδάλις δὲν εἶνε ποσῶς ἐπικινδυνὸν ζῷον, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα εἶνε πρᾶον καὶ ζῆ εἰρηνικῶς καθ' ὁμάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν μελῶν μίας οἰκογενείας. Αἱ ὁμάδες δὲ αὗται ἔχουσι σύνθημα ἐνδείξιμα ὑπὸ τὰ πικνὰ φυλλάματα τῶν μεγάλων δένδρων, ὅπου εὐρίσκουσι καὶ τὴν τροφὴν τῶν ἄφρονων.

ΜΗΡΑΒΟ ΣΟΥ!

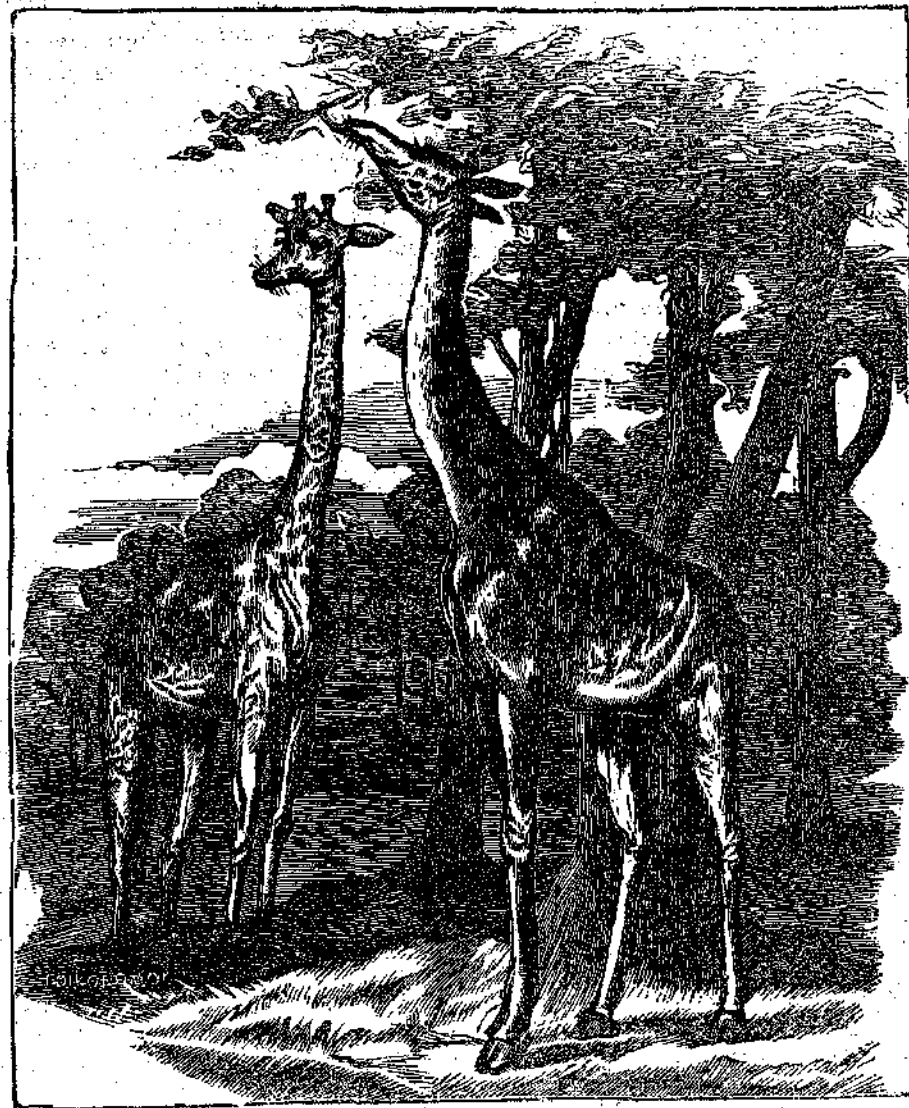
Ἀπὸ τὸ κατράμι ὅπου ἔχει τόσο ἀσχημὴ μορφή κατορθώνει ὁ τεχνίτης καὶ βγάζει ὠραῖα χρώματα καὶ ὠραῖαις εἰωδίας ἀκόμη πολλά μωσχόσκαπουνα μὲ τὰ ὁποῖα νιόμασθε εἶνε καμωμένα ἀπὸ κατράμι.

Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι ἀπὸ ἓνα ἀσχημὸν πρᾶγμα ἐμπορεῖ καμμιά φορὰ νὰ βγῇ ἓνα ὠραῖο πρᾶγμα, ὅπως ἀπὸ τὰ κουρέλια τοῦ πετάμε εἰς τοὺς δρόμους γίνεται τὸ γυαλιστερό τοῦτο χαρτί ὅπου σὰς γράφω, ὅπως ἀπὸ ἓνα σφάλμα τοῦ ἄλλου ἐμποροῦμε νὰ βγάλωμε ἓνα μᾶθημα διὰ τὸν ἑαυτό μας.

Μικροὶ ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώστα, θὰ σὰς ἐξομολογήθω ἓνα σφάλμα μου καὶ σεὶ νὰ βγάλῃς ἓνα μᾶθημα διὰ τὸν ἑαυτό σου. Τὸ κάμνω τοῦτο διότι σὰς ἀγαπῶ τὴν ὥρην ὅσοι γράφομε ἢ διαδίδομε τῆς σελίδαις ἐτούταις εἴμεθα ἀδελφία, διότι ἡ «Διάπλασις» σὰν καλὴ μητέρα μὰς ἐμάζευσε ἄλλους σε μίαν οἰκογένειαν.

Εἶνε ὀλίγα χρόνια τώρα ὅπου ἤμουν καὶ ἐγὼ σὰν καὶ σὰς ἤμουν παιδί· εἶχα μικρὴ ἡλικία καὶ μεγάλη ζωηρότητα.

Μίαν ἡμέραν ἤμουν ἐλομόναχος εἰς τὴν κάμαρά μου· δὲν ἦταν κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι· ἐκρατοῦσα ἓνα βιβλιάρκι εἰς τὰ χέρια μου, ἀλλ' ὁ νοῦς μου πετοῦσε ἀλλοῦ ἐγενοχωριούμουν καὶ ἐχασμουριούμουν, ὅταν ἐξαφνα ἐν ᾧ ἄνοιγα τὸ στόμα μου καὶ ἐσήκονα τὰ μάτια μου νὰ χασμουρηθῶ τὸ ὑστέρνῳ μου ἐπίσημο χασμουρημα διακρίνω ὑψηλὰ εἰς ἓνα δουλάπι μίαν κούπα γλυκὴ· ἔμα τὸ εἶδα ἀνατρίχιασα ἀπὸ εὐχαρίστησι· μοῦ φάνηκε πὼς μ' ἔδρῳσιζε ἓνα ἀεράκι ἐλο μου τὸ κορμί· ἔφυγε ἡ στενοχώρια καὶ τὸ χασμουρημα· τὰ μάτια μου δὲν ἐκλειούσαν πλεὺς γιατί ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω εἰς τὴν κούπα· δὲν ἤξεύρω τί ἐγένετο μέσα εἰς τὸ στομάχι μου, ἀλλ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ ξεροκατάπινω· λέγουσι ὅτι οἱ μεθυσμένοι δὲν ξέρουν τί κάνουν· καὶ ἐγὼ ἤμουν μεθυσμένος μὲ τὸ γλυκὸ μου· ὅσο τὸ ἔβλεπα τόσο μ' ἐμάγευε· ὁ νοῦς μου ἐ-

πτερούγιαζε τριγύρω εἰς τὰ χεῖλη τῆς κούπας· ἤθελα τὸ γλυκὸ νὰ τὸ μεταθέσω σὰν ἐπαρχιακὸ ὑπάλληλο ἀπὸ τὸ δουλάπι μέσα εἰς τὸ στόμα μου· τὸ ἔβλεπα· τοῦ ἔβριχνα γλυκιστὴς ματιαῖς· καὶ ἂν τὰ μάτια ἐτρῶγαν θὰ τὸ τρώγα ἀπ' ἐκεῖ που ἐστεκώμουν· ἂ! ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἰδικό μου μὲ κάθε τρόπο· . . . κ' ἐγὼ ὄλοένα ξεροκατάπινα καὶ σὰν κάτι νὰ ἐγαργάλιζε τὸ στομάχι μου· δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἤσυχάσω. . . .

Ἐξαφνα γυρνῶ καὶ βλέπω γύρω μου· ἐξαφνισθικὰ γιατί εὐρέθηκα μέσα στὴν κάμαρά μου· τὴν ὥρην τὸ εἶχα λησμονήσει· ἀπὸ τὴν ὥρην ποῦ ἐλαμψε ἡ κούπα εἰς τὰ μάτια μου ὅλος ὁ κόσμος γὰρ μένα ἦτανε μέσα στὴν κούπα ἐκεῖνη μὲ τὸ ὠραῖο κόκκινο γλυκὸ (περιμένετε σὰς παρακαλῶ λιγούλακι νὰ σκουπίσω μὲ τὴ μανθῆ μου τὰ σάλια μου), μὰ τόσο ὠραῖο (τὸ εἶχε κάμει ἡ μακαρίτισσα ἡ κυροῦλά

μου) τόσο ωραίο που όλη ώρα μου φερενε εις τὸ νοῦ μου ὅτι μέσα στήν κάμαρα δὲν ἦτον κανένας ἄλλος παρὰ μόνον ἐγὼ κ' ἔκεινο.

Σὴς εἶπα ὅτι ἐγύρισα καὶ εἶδα βλέπω μία κερκέλα τὴν ἀρπάζω ἀναβαίνω ἐπάνω τεντόνομα, τεντόνομαι ἄλλα ποῦ; κρέμα! γλυκό μου, ἀγαπημένο μου γλυκό δὲν θὰ σε ἀπολαύσω.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή πλέον δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα ὁ νοῦς μου ἀφήκε τὸ κεφάλι μου καὶ κατέθηκε εἰς τὸ στομάχι μου ἢ λαίμαργία με ἔσυρνε ἀπὸ τὴ μύτη καὶ ἐγὼ ἀκολουθοῦσα ἐμπιστεύθηκα τὸν θησαυρό μου — τὸ γλυκό μου — εἰς τὴν μοναξιά τῆς κάμαρας καὶ κατέθηκε εἰς τὴν αὐλή πῶς κατάρθωσα νὰ σηκώσω δύο κάσας ὡς τώρα ἀκόμη δὲν τὸ ἐννοῶ ἄλλα τὸ γλυκό ἦτο τόσο ὠραίο καὶ... δὲν ἦταν καὶ κανεὶς εἰς τὸ σπήτι.

Βάζω τὴν μία κάσα ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλη βάζω τὴν κερκέλα ἐπάνω εἰς τὴν κάσαν ἔβαζω τὸν ἑαυτὸ μου ἐπάνω εἰς τὴν κερκέλα καὶ ἀπλώνω τὰ χέρια μου, καὶ τὰ δύο ὦ χαρά! ὦ εὐτυχία! φθάνω, φθάνω ἄχ! φθάνω!...

Ἀρπάζω τὴν κούπα τὴν σφιγγῶ ἀφίνω ἕνα μεγάλο, μεγάλο ἀναστεναγμὸ τὴν παρατηρῶ καὶ πάλιν ξεροκαταπίνω τὰ σάλλα μου τότε συνέβη κατὰ παράδοξον μεταξὺ κούπας καὶ τοῦ στόματός μου ἤρχισε μία τρομερὰ ἔλξι; ἄλλα δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ κούπα ἐτραβοῦσε τὸ στόμα μου ἢ τὸ στόμα μου τὴν κούπα «ὦ! τώρα πλέον εἶνε ἰδική μου» τί ὠραία γεῦσι που θὰ ἔχη καὶ ἐπειτα γέλασεν τόσο πολὺ τὰ γλυκά! εἶνε ἰδικό μου τὸ γλυκό ὄλα, ὄλο, καὶ θὰ τὸ φαγῶ» καὶ ἐβούτησα μέσα εἰς τὴν κούπα ἕνα μεγάλο χουλιάρι τῆς σούπας καὶ τὸ ἔβγαλα καταφορτωμένο ἀπὸ γλυκό καὶ τὸ ἀγγίξα πλέον εἰς τὰ χεῖλη μου ἐν ᾧ λειποθυμοῦσα ἀπὸ εὐχαρίστησιν καί....

«Μπράβο σου!» ἀκούω ἔξαφνα ἀπ' ὀπίσω μου μία φωνή ἦτον ὁ πατέρας ὅπου με παρατηροῦσε μ' ἕνα μάτι, μ' ἕνα μάτι... εἶχε ἔλθει εἰς τὸ σπήτι, καὶ ἄμα μὲ εἶδε

τι ἔκαμα ἐστάθηκε καὶ μὲ παρεμύονε.

Γυρνῶ καὶ τὸν κυττάζω καὶ ὕστερα κυττάζω καὶ τὸν ἑαυτὸ μου ἐπάνω σε δύο κάσας καὶ σε μίαν κερκέλα μὲ τὴν κούπα εἰς τὰ χέρια καὶ τὸ χουλιάρι εἰς τὰ χεῖλια...

Μοῦ φάνηκε πῶς ἔπεσε ἀστροπελέκι καὶ μ' ἐκτόπησε ἐξάλισθηκα! ὄλα, κάσες κερκέλαις, κούπαις, χουλιάρια, πατέρας μου, ὄλα, ὄλα ἐγυρνοῦσαν τριγύρω μου ἔπεσε τὸ γλυκό ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν κερκέλα ἤμουν σαν πεθαμένος εἶχα βάλει τὸ πρόσωπό μου μέσα στὰ χέρια μου καὶ ἔκλαια, ἔκλαια πολὺ.

Ὅσο ἔτρεχαν τὰ δάκρυά μου τόσο ἔφρευε ἕνα βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος μου ἢ ἐντροπή ποῦ αἰσθανόμουν διὰ τὸ σφάλμα μου ἐνόμιζες ὅτι ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μάτια μου σάν δάκρυο.

Ὁ πατέρας δὲν μοῦ εἶπε τίποτε δὲν καταδέχθηκε οὔτε νὰ μὲ μαλώσῃ ἄς με μάλωνε κἂν! πῶς θὰ ἐλαφρόνετο ἢ καρδιά μου! ἢ τιμωρία θὰ μὲ ἔσωζε ἐμπρός εἰς τὴν συνειδήσίν μου μοῦ ἐφαίνετο πῶς θὰ ἐξοφλοῦσαμε...

«Μπράβο σου!» μόνον αὐτό; ἐν ᾧ ἐγὼ ἐφάνηκα τόσο κακός, τόσο λαίμαργος, τόσο κακοήθης... Τίποτε ἄλλο; ἐγὼ ἐστρώμωξα σε μία γωνία μόνον ὅταν ἐγυρνοῦσε καὶ μ' ἔβλεπε δὲν ξέρω γιατί δὲν ἔτολμοῦσα νὰ τὸν ἰδῶ κατὰ πρόσωπο μέσα εἰς τὰ μάτια του ἐδιάβαζα τὸ σφάλμα μου διὰ τοῦτο οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν ὑπαφέρουν νὰ τοὺς κυττάζῃ κανεὶς.

Ἐκλαια ὀλοένα με λυγμούς καὶ τί ζάλη ποῦ εἶχα!

«Ἐλα δῶ, μοῦ λέγει ἔξαφνα ὁ πατέρας τὸ σφάλμα ὅπου ἔκαμες ἐλέρωσε τὴν ψυχὴ σου, ἄλλα μὲ τὰ δάκρυα που ἔχυσες ἐπλύθηκε καὶ ἔγινε καθαρὴ σάν καὶ πρῶτα τὰ δάκρυά σου σ' ἐκαθάρισαν ἀπὸ τὸ σφάλμα σου.

Ἐπειτα μ' ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ μ' ἐφίλησε μὸβκαψε τὰ χεῖλη ἐκείνο τὸ φίλημα, γιατί τὸ καταλάβαινα πῶς δὲν ἦμουν ἄξιος καὶ ἐν ᾧ μοῦ ἔδινε λι-

γουλὰκι γλυκό μ' ἕνα χουλιάρικι μὲ εἶπε: — Σε συγχωρῶ! κύτταξε νὰ μὴν τὸ ξανακάρης.

Ἐγὼ νὰ τὸ ξανακάρω; ἐγὼ νὰ γίνω λαίμαργος, κλέπτης, καὶ ν' ἀκούσω ἄλλη μιά φορὰ: μπράβο σου;

Αὐτὸ τὸ «μπράβο σου» δὲν το λησμονῶ μού φαίνεται σάν μιὰ τρομερὴ λέξι ἔμεινε βαθειὰ χαραγμένο εἰς τὴν ψυχὴ μου καὶ τῶρα ἀκόμη ἂν τύχῃ ν' ἀκούσω μπράβο σου, φαντάζομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἐπάνω σε δύο κάσες καὶ σε μίαν κερκέλα με τὴν κούπα εἰς τὸ χέρι καὶ τὸ χουλιάρι εἰς τὸ στόμα ἔξαφνίζομαι καὶ γυρνῶ καὶ βλέπω τρομαγμένος.

Βέβαια, μικρὸ μου ἀναγνώστα, ἀφ' οὔ ἐδιάβασες ὄλα αὐτὰ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσης ν' ἀκούσης ἕνα τέτοιο μπράβο σου. Αἰμυλιὸς εἰσπαρμένος.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΠΑΡΑΛΕΓΕΙΝΟΣ
Εἰς τὸ προηγουμένον φῶλλον ἢ διὰ πᾶσι τῶν παιδῶν ἔδοκεν εἰς τοὺς συνδρομητάς της τὸν τρόπον τῆς ἐδρεύσεως τοῦ διακίτου ἔτους ἄλλα γνωρίζουσιν οἱ μικροὶ μας φίλοι ἴσως, ὅτι ὄλα τὰ ἴθνη δὲν ἀκολουθοῦν τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον διότι ὅταν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἔχομεν 1 τοῦ μηνὸς οἱ καθολικαὶ καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι ἔχουσι 13 τοῦτέστι μᾶς ὑπερβαίνουν 12 ἡμέρας, ἐπειδὴ ἡμεῖς μὲν ἀκολουθοῦμεν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐκείνοι δὲ τὸ Γρηγοριανόν. Ὁ τρόπος περὶ ἐδρεύσεως τοῦ διακίτου ἔτους ὅν ἔβλεκεν ἢ διὰ πᾶσι* εἰς τὸ παρελθὸν φῶλλον εἶναι ὀρθὸς καὶ ἰσχύει μόνον διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Ἄλλα θὰ μᾶς εἴπῃ τις ἐκ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας: «Ὁραῖα! μᾶς εἶπτε πῶς εὐρίσκεται τὸ διακίτον ἔτος κατὰ τοὺς καθολικοὺς καὶ τοὺς διαμαρτυρομένους, δὲν ἰσχύει ἀρὰ γέ ὁ αὐτὸς κανὼν καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους;» Ὅχι καθ' ὁλοκληρίαν, δίδει ναὶ μὲν καὶ καθ' ἡμᾶς ὅταν διαίρωται τὰ δύο τελευταῖα φηρία τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἔτους διὰ τοῦ 4, καὶ ἐπομένως ὄλος ὁ ἀριθμὸς, εἶνε τὸ ἔτος διακίτον, ἄλλα καὶ τὸ ἔτος 1700 καὶ 1800

τὸ ὅποιον κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον δὲν ἦτο διακίτον καθ' ἡμᾶς οἷτινες ἀκολουθοῦμεν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἦτο διακίτον, ὡς ἐπίσης θὰ ἦναι καὶ τὸ 1900, καὶ τότε θὰ διαφέρωμεν ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς καὶ διαμαρτυρομένους κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν 13 ἡμέρας, ἐνῶ τῶρα διαφέρομεν μόνον 12. Διὰ τὴν εὐρεσίαν τοῦ διακίτου ἔτους κατὰ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ὁποῖον ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν θὰ δώσωμεν ἕνα ἄλλον ἄλλα γενικώτερον ἀκόμη κανόνα: «Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἔτους διαίρεται ἀκριβῶς διὰ 4, τὸ ἔτος εἶνε διακίτον ἔτι εἰς ὁ λήγει εἶνε εἰς ἄλλα φηρία». Ἐώρα οἱ ἀναγνώσταί μας ἔχουσι τοὺς κανόνας τῆς ἐδρεύσεως τοῦ διακίτου ἔτους καὶ κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ καθ' ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Ἰουλιανόν. Αὕτη ἦτο ἡ ἀναγκασιότατη-συμπλήρωσις τῆς παραλείψεως. Ἄλλα τί εἶνε Ἰουλιανόν καὶ τί Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον καὶ πῶς προέκυψεν ἢ διαφορά αὕτη; θὰ μᾶς ἐρωτήσῃ περί τούτου τις μικρὸς. Ἄλλοτε ὅλ τῶ δώσωμεν τὴν ἀπάντησιν διὰ τοῦ καλοῦ μας συνεργάτου Κυρίου Μιλτ. Π.

ΕΥΦΥΓΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΑΙΔΟΣ
— Πόσοι θεοὶ ὑπάρχουν;
— Εἰς καὶ μόνος εἶπε ζωηρῶς ἐν παιδίον.
— Καὶ διατί ὄχι περισσότεροι;
— Διότι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ, ὥστε δὲν ὑπάρχει θέσις καὶ δε' ἄλλον.

ΟΙΣΙΑΥΡΟΣ.
Ἐάν ποτὰμ' ὀρμητικὸ πὸν τρέχει, τρέχει, τρέχει πάντα ἐμπρός καὶ μὴ στέγη ἀνάπαυσι δὲν ἔχει, καὶ ὄλο κυλάει τὸ κύμα του ὅπου βογγάει καὶ ἀφρίζει, εἶσι μᾶς φέγγει καὶ ὁ καιρὸς καὶ ὅπως δὲν γυρίζει. Α. Ε.
* Ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ σιωπῇ, νὰ ἐμειλώσῃ δὲ αἱ καλά πράξις.
* Ἀραβικὴ παροιμία λέγει: ὁ λόγος εἶνε ἐξ ἀργύρου, ἢ δὲ σιωπῇ ἐκ χρυσοῦ.
* Δὲν εἶνε πτωχὸς ὁ ἔχων ὀλίγα, ἀλλ' ὁ ἐπιθυμῶν περισσότερα.
* Ἡ κλεισιτὴ πτωχείας εἶνε ἡ ὀκνηρία.
* Τὸ κλεισιτὸν βεβίλιον δὲν κάμνει τὸν ἄνθρωπον πεπειθεμένον.
* Ἡ ἀλλοθεα οὐδέποτε εἶνε περιττή.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

14
Κλεισιτὸπρωτον
*κ-*α*β-*γ*δ*ε*στ*ζ*η*
*κ*η-*ι*ου*κ-*ε*ο*α*
15
Πότε εἶνε λυπημένος ὁ ἱατρός;
16
Τί πράγμα εἶνε ἐκείνο το ὁποῖον ἐδρύεται ἐντός τῆς θαλάσσης, ἐάν ὄμως τὸ διακίρησι διὰ τοῦ 2, μεταβαίνει εἰς τὴν ξηρᾶν, τοῦτο δὲ εἶνε τὸ διακίρησι πάλιν διὰ τοῦ 2 γίνεσαι σύ, ἀναγνώστὰ μου;

17
Πῶς εἶπαρετε ἐνῶ ἔχετε 100 δραχμὰς νὰ τὰς βέλητε 200;
18
Πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθῶσιν ἐπὶ τοῦ σχήματος τοῦτου αἱ ἀπὸ τοῦ 10 ἕως τοῦ 90 ἀριθμοὶ ἐνέει δεκάδες ὅπως ἐξ ἔκτου προσθέσεων εὐρα-ὸν τὸ αὐτὸ ἄθροισμα, ἦτοι ὁ ἀριθμ. 150;
N. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

19

Είμαι μέσα στα κουκιά, άλλα φάδα άν τ'ά κάρης
 Εξούθς φεύγω και με χάνεις.
 Είμαι μέσα στο μωαλό σου, πλην σου φεύγω και με χάνεις.
 Κι' άκ' τή μωβή σου άν κηδέσω άντιβαίνω στο βουβάλι.
 Α. Ε.

20

Είς τους άριθμούς θά μ' εύρης
 πλην στή μέση μου νά ξεύρης,
 άν προσθήσης ένα γράμμα,
 πόλις γίνου' έν τώ άμα
 των ήρώων δλεθρία'.
 Ζήτησάν με έν Άσία.

Έν Φοόρνοις. Γ. Ν. ΚΤΕΝΙΑΔΗΣ.

ΑΥΓΑΣΤ

7

Φεύγει τούς ψευδολογούτας
 και τόν λόγον άβεγούτας.

8

* Αν πλαγιάζης τό έσπέρας
 Είς τήν κλίην ένωρίς
 και έάν πρό της ήμέρας
 Άκ' αύτης αναχωρήσ
 Εύτηχής θά βγαίνης
 Κ' είς σοφίαν θά προβαίνης.

9

Π Ο Ι Ο Σ
 Ο Ρ Ο Σ
 Ι Ο Σ
 Ο Σ
 Σ

10

Η τελεία σιγμή.

11

Ο φείρ.

12

Ο ποιημός.

13

Τό καρπούκι.

Τά ένόματα των λυτών των όποιών
 αι λύσεις φάνουσι εις τό Γραφεϊόν μας
 μετά τήν 15 έκάστου μήνός δημοσιεύον-
 ται ουχι εις τό άρμείως προσεχές φυλ-
 λάδιον, άλλ' εις τό έπόμενον αύτού.

Κυρίαί: Έλ. Β. Μιγάκη, Σοφία Α. Κρασά, Δέ-
 σποινα Π. Βλαχάνη, Ιωάννα Γιαννοπούλου, Έλένη Α.
 Άγκινάκη, Αιμιλία Χαλικοπούλου, Είδομια Ε. Ζύ-
 γουρα, Μ. Κ. Πέπυα, Φωτεινή Μ. Κλαδάκη, Έλένη
 (Όικονομοπούλου, Κατίνα Παληανοπούλου, Άγγελική
 Σωτηροϊδου, και Κυράνα Σερραίου (Παιρσιώς), Αι-
 κατερίνη Α. Βουλγαρή, Έλένη Β. Μανέρα και Αι-
 μυλία Καλλικοπούλου (Σύρου), Έλένη Δημητράκο-
 πούλου (Ναυπλίου), Σοφία Ν. Μινώτου (Ζακύνθου),
 Δημητρούλα Γ. Σέρλου (Άργουστούλου)

Κύριοι: Η. Δ. Πετριδής, Γ. Δ. Βάκος, Π. Άθανασό-
 πουλος, Π. Γ. Σπορίδης, Α. Οικονόμου, Σ. Αρτυρί-
 δης, Γ. και Α. Αδέριου, Σ. Ι. Στελλάκης, Γ. Ι. Μι-
 χαλόπουλος, Ι. Δ. Ζωιταλής, Δ. Ι. Ήνοτόπουλος,
 Άλ. Παταής, Άλ. Τράβαρης, Ν. Ζεβαλής, Άνδ.
 Θ. Ανδρεϊδής, Β. Οικονομόπουλος, Θ. Γ. Σκουφος,
 Δ. Χ. Βουρνάζος, Έμ. Γ. Άντωνιάδης, Π. και Α.
 Σείδας, Α. Παρίτης, Σ. Η. Σπανόπουλος, Ν. Αέ-
 σκαρη, Θ. Σ. Τασούλης, Α. Νικολαΐδης, Σ. Έμ.
 Νικολούδης, Ν. Η. Παρκαλιούδης, Μ. Μπελόκακ.
 Π. Κ. Α. (Ήσπιας), Φ. Η. Στελάδης, Άθ και Σ.
 Σωτηριάδης (Ναυπλίου), Γ. Παπαδόπουλος, Μ. Πα-
 άξδα, Β. Ζηχαριάδης, Γ. Οικονόμου, Α. Πετραμαλ-
 ζόγλου και Γ. Μ. Θεοχαρή (Κερκύρας), Η. Χ. Μα-
 κρης, Β. Η. Μεκισσίνος, Γ. Α. Μανυσσάντος, Α. Ζ.
 Σπεντιόπουλος (Άργουστούλου), Γ. Ν. Κτενιάδης
 (Φοόρνοις), Μ. Άργοντάκης και Κακή Έφέντης
 (Κισιάμου), Γ. Δ. Σενόπουλος (Ζακύνθου).

* Έχομεν έν τώ Γραφεϊώ μας εις πώλησιν
 τόν Α'. τόμον «της Διαπλ. των Παιδιών.»

ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΙΜΑΤΑΙ

Αδελτος, με φραξόν εξώφυλλον φρ. 2 -
 Δεδειμένος. 3 1/2
 Γαχυδρομικά έκάστου τόμου διά τας επαμ-
 χιας και τό εξωτερικόν. Άδελτος λεπ. 20; δε-
 δειμένος λεπ. 30.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΩΗΣ

ΣΥΝΑΡΩΗ ΕΓΘΕΙΑ έν Ελλάδα φράγμα Β. Έν τή άλλοδαση φράγμα Β.

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταί κατά πάσαν έποχήν του έτους, προκαταβάλλουσιν όμως ολοκληρον την
 έτησιαν συνδρομήν και λαμβάνουσι τά φύλλα από του πρώτου άριθμού.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ και τώ εξωτερικώ άπειθοντιον παρά τώ κ. κ. άρχειποποιται «της Διαπλάσεως
 των παιδιών» ή παρά τοις κ. κ. πρώκτοροι και παρά ταίς κυρίαίς και κυρίαίς δημοδιδασκάλοις και έλλη-
 νοδιδασκάλοις, είτε τέλο; και εδθειαν προς τό έν Άθήναις κεντρικόν Γραφεϊον «της Διαπλάσεως των παι-
 δων» δι' έπιστολή; ή περιεχούσης τό αντίτιμον της συνδρομής εις γραμματόσημο, ή γραπτόν ή ελληνικόν.

*Όστις ήθελε κάμει 10 συνδρομητάς και προκαταβάλει τας συνδρομάς των λαμβάνει έν φυλ-
 λον δωρεάν επί έν έτος. Διά δέ τούς κάμνοντας συνδρομητάς άνω των 10 και προεληρωστας
 τας συνδρομάς αυτών άρισταί εις άρελά; των διακτώσας δραχμών 20 επί ται; 100 έκ του αντίτιμου των
 συνδρομών.

Αίτήσεις μη συνοδεύονται και υπό του αντίτιμου της συνδρομής ΔΕΝ λαμβάνονται δι' όφιν.
 Αί αίτήσεις δέον να άπειθύνωνται και εδθειαν προς τό Γραφεϊον «της Διαπλάσεως των παιδιών» εις
 *Αθήνας, και να μη επιβαρύνουσι τήν άπειθύνουσι διά των ταχυδρομικών τελών. Ούτω λαμβάνονται άσφαλώς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «της Διαπλάσεως των Παιδιών», δόδο; Έργοδ, 72, πρό τής Καπνικαρίας.